

РЕШЕНИЕ

№ 1139

гр. Варна, 26.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 6 СЪСТАВ, в публично заседание на трети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Радостина Методиева

при участието на секретаря Величка М. Велчева
като разгледа докладваното от Радостина Методиева Административно
наказателно дело № 20233110202023 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН по жалба на Б. Г. И. ЕГН *****, срещу НП № 698741-F699241 от 06.04.2023год. на Директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП Варна, с което на основание чл. 80, ал.1 от ЗДДФЛ му е било наложено адм. наказание глоба в размер на 50лв. за нарушаване разпоредбата на 50, ал.1, т.1 от същия закон.

В жалбата си въззивникът не оспорва извършването на нарушението, но моли наложеното му наказание да бъде отменено тъй като нарушението му било за първи път, а той като инвалид се налагало да работи и вероятно не бил в страната 30а да подаде декларацията си навреме.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Процес. представител на въззиваемата страна оспорва жалбата, а във фазата по същество моли НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно издадено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ВРП, редовно уведомена за датата на съдебното заседание не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

След преценка на доказателствата по делото съдът прие за установено от **фактическа страна** следното:

На 13.12.2022год. въззивникът подал по ел. път декларация по чл. 50 от

ЗДДФЛ за доходите си от 2021год. и ползване на данъчно облекчение за намалена работоспособност.

На 27.02.2023год. при извършена проверка в информационния масив на НАП било установено, че въззивникът е подал декларацията си по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2021год. след установения в закона срок за това – 03.05.2022год.

За констатираното нарушение на 13.03.2023год. св. К. издала срещу въззивника АУАН № F699241, в който посочила, че същият е нарушил разпоредбата на чл. 50, ал.1, т.1 вр. чл. 53, ал.1 от ЗДДФЛ.

Актът бил надлежно предявен и връчен на въззивника, който го подписал без възражения.

В срока по чл. 44 от ЗАНН въззивникът подал писмени възражения срещу акта, в които по същество не оспорвал извършването на нарушението, отправял искане за снизходителност тъй като бил инвалид.

На 06.04.2021год., въз основа на акта, директора на дирекция „Обслужване” при ТД на НАП Варна издал атакуваното НП като е възприел изцяло констатациите изложени в него, приел е че въззивникът е нарушил разпоредбата на чл. 50, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ и на основание чл. 80, ал.1 от същия закон му наложил адм. наказание глоба в размер на 50лв.

Като свидетел в хода на съдебното следствие е разпитана актосъставителката Д. К., която в показанията си възпроизвежда констатациите отразени в АУАН.

Като писмени доказателства към АНП са приложени справка – подадени декларации; декларация по чл. 50 ЗДДФЛ вх.№ 0300И1187526/13.12.2022год.; възражение срещу АУАН, както и. ЗЦУ-ОПР-1149/25.08.2020год..

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, както писмени, така и гласни, които се кредитират от съда изцяло като непротиворечиви и взаимнодопълващи се.

С оглед на така приетата за установена фактическа обстановка съдът при от **правна страна** следното:

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна, поради което същата се явява допустима и е прита от съда за разглеждане.

При извършена служебна проверка за законосъобразност по образуването и провеждането на адм.наказателното производство съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентните длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в НП се съдържат обстоятелства и факти, които в достатъчна степен описват от обективна и субективна страна вмененото на въззивника нарушение. Посочени са дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата при които е извършено както и нарушената законова норма като е налице пълно единство между фактическо и юридическо обвинение. Допуснати съществени

нарушения на процес. правила съдът не констатира.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съдът прецени от правна страна следното:

С НП въззивникът е бил наказан за нарушение по чл. 80, ал.1, от ЗДДФЛ вр. чл. 50, ал.1, т.1 от същия закон.

От обективна страна състава на нарушението изисква деецът да не е подал в срок декларация по ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 50, ал.1, т.1 от ЗДДФЛ местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за придобитите през годината доходи, подлежащи на облагане с данък върху общата годишна данъчна основа и с данък върху годишната данъчна основа по чл. 28.

Съгласно чл. 53, ал.1 от закона годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода.

По делото няма спор, че въззивникът е местно физическо лице, придобило през 2021год. доходи от трудови правоотношения и е имал право и е ползвал данъчно облекчение за намалена работоспособност, съответно е лице което е имало задължение да подаде ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ. Няма спор и по отношение на това, че той не е подал в срок до 03.05.2022год. (доколкото 30.04.2022год. е неработен ден и първия присъствен такъв е именно 03.05.2022год.) въпросната данъчна декларация както е отразено в АУАН и НП. Горното се установява по категоричен начин от приложената към АНП ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ подадена от въззивника едва на 13.12.2022год., поради което и съдът счете, че административнонаказващият орган правилно, въз основа на събраните доказателства е приел, че се касае за извършено административно нарушение, което следва да бъде санкционирано по смисъла на закона.

В настоящия казус се касае за деклариране със значително закъснение повече от шест месеца, поради което и нарушението показва завишена степен на обществена опасност и е невъзможна квалификацията на деянието като "маловажен случай".

Съдът намери, че при определяне на наказанието, което следва да се наложи съобразно разпоредбите на ЗДДФЛ наказващият орган не е съобразил извършването на нарушение за първи път, липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя (установено от приложената декларация за доходите) и факта, че се касае за

лице с намалена работоспособност и прецени, че така наложеното му наказание се явява прекомерно. Счете, че в случая дори санкция в минимален размер от 10лв., би постигнала целите както на генералната така и на специалната превенция и би способствала за постигане на правомерно поведение в бъдеще.

С оглед на изложеното по-горе съдът счита, че атакуваното НП е правилно и законосъобразно постановено, същото не страда от пороци, които го правят процесуално недопустимо, но следва да бъде изменено като бъде намален размера на наложеното наказание глоба от 50лв. на 10лв.

По разноските.

Разноски се претендират само от въззиваемата страна като искането е направено своевременно преди приключване на съдебното производство пред настоящия съд.

С оглед крайния изход на спора съдът счита, че въззивникът следва да бъде осъден да заплати разноски на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 вр. ал.3 от ГПК, вр. чл. 37, ал.1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В случая за защита по дела по ЗАНН в чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ е предвидено възнаграждение от 80лв. до 150лв.. И като съобрази, че в случая делото не е с фактическа и правна сложност изискващи специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО в с.з съдът счита, че възнаграждението за юрисконсулт следва да бъде определено в минималния предвиден в наредбата размер – 80лв. И като съобрази размера на отхвърлената част на иска (10лв. доколкото за тази санкция НП е потвърдено) и извърши съответните изчисления съдът намира, че на въззиваемата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 16лв. като посочената сума следва да бъде заплатена от въззивника Б. Г. И. ЕГН ***** в полза на ТД на НАП Варна.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал.2, т.4 от ЗАНН Варненският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 698741-F699241/06.04.2023год. на Директора на дирекция „Обслужване” при ТД на НАП Варна, с което на Б. Г. И. ЕГН ***** с пост. адрес гр.Варна, ж.к. „Вл.Варненчик“ бл. 22, вх.5, ет.8, ап.40 е наложено административно наказание глоба в размер на 50лв. на основание чл.80, ал.1 от ЗДДФЛ като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното наказание на 10лв.

ОСЪЖДА Б. Г. И. ЕГН ***** с пост. адрес гр.Варна, ж.к. „Вл.Варненчик“ бл. 22, вх.5, ет.8, ап.40 да заплати на ТД на НАП Варна сума в размер на 16лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Варненски административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____